

MARKUS

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

KAPITEL 1

Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse er således,

² som der er skrevet hos Profeten Esajas: "Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej.

³ Der er en Røst af en, som råber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gør hans Stier jævne!"

⁴ Johannes kom, han, som døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelses-Dåb til Syndernes Forladelse.

⁵ Og hele Judæas Land og alle i Jerusalem gik ud og bleve døbt, af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder

⁶ Og Johannes var klædt i Kamelhår og havde et Læderbælte om sin Lænd og spiste Græshopper og vild Honning.

⁷ Og han prædikede og sagde: "Efter mig kommer den, som er stærkere end jeg, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at bøje mig ned og løse.

⁸ Jeg har døbt eder med Vand, men han skal døbe eder med den Helligånd."

⁹ Og det skete i de dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan.

¹⁰ Og straks da han steg op af Vandet, så han Himlene skilles ad og Ånden ligesom en Due dale ned over ham;

¹¹ og der kom en Røst fra Himlene: "Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag."

¹² Og straks driver Ånden ham ud i Ørkenen.

¹³ Og han var i Ørkenen fyrretyve Dage, medens han fristedes af Satan, og han var blandt Dyrene; og Englene tjente ham.

¹⁴ Men efter at Johannes var kastet i Fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds Evangelium

¹⁵ og sagde: "Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er kommet nær; omvender eder og tror på Evangeliet!"

¹⁶ Og medens han gik langs Galilæas Sø, så han Simon og Simons Broder Andreas i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere.

¹⁷ Og Jesus sagde til dem: "Følger efter mig, så vil jeg gøre eder til Menneskefiskere."

¹⁸ Og de forlode straks Garnene og fulgte ham.

¹⁹ Og da han gik lidt videre frem, så han, Jakob, Zebedæus's Søn, og hans Broder Johannes, som også vare i Færd med at bøde deres Garn i Skibet;

²⁰ og han kaldte straks på dem, og de forlode deres Fader Zebedæus i Skibet med

Lejesvendene og gik efter ham.

21 Og de gik ind i Kapernaum. Og straks på Sabbaten gik han ind i Synagogen og lærte,

22 og de bleve slagte af Forundring over hans Lære; thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som de skriftkloge.

23 Og der var i deres Synagoge et Menneske med en uren Ånd, og han råbte højt

24 og sagde: "Hvad have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os; jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige."

25 Og Jesus truede ham og sagde: "Ti, og far ud af ham!"

26 Og den urene Ånd sled i ham og råbte med høj Røst og for ud af ham.

27 Og de bleve alle forfærdede, så at de spurgte hverandre og sagde: "Hvad er dette? en ny Lære med Myndighed; også over de urene Ånder byder han, og de lyde ham."

28 Og Rygtet om ham kom straks ud alle Vegne i hele det omliggende Land i Galilæa.

29 Og straks, da de vare gåede ud af Synagogen, kom de ind i Simons og Andreas's Hus med Jakob og Johannes.

30 Men Simons Svigermoder lå og havde Feber, og straks tale de til ham om hende;

31 og han gik hen til hende, tog hende ved Hånden og rejste hende op, og Feberen forlod hende, og hun vartede dem op.

32 Men da det var blevet Aften, og Solen var gået ned, førte de til ham alle de syge og besatte,

33 og hele Byen var forsamlet foran Døren.

34 Og han helbredte mange, som lede af mange Hånde Sygdomme, og han uddrev mange onde Ånder; og han tillod ikke de onde Ånder at tale, fordi de kendte ham.

35 Og om Morgenen længe før Dag stod han op og gik ud og gik hen til et øde Sted, og der bad han:

36 Og Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter ham.

37 Og de fandt ham, og de sige til ham: "Alle lede efter dig."

38 Og han siger til dem: "Lader os gå andetsteds hen til de nærmeste Småbyer, for at jeg kan prædike også der; thi dertil er jeg udgået."

39 Og han kom og prædikede i deres Synagoger i hele Galilæa og uddrev de onde Ånder.

40 Og en spedalsk kommer til ham, beder ham og falder på Knæ for ham og siger til ham: "Om du vil, så kan du rense mig."

41 Og han ynkedes inderligt og udrakte Hånden og rørte ved ham og siger til ham: "Jeg vil; bliv ren!"

42 Og straks forlod Spedalskheden ham, og han blev renset.

43 Og han drev ham straks bort, idet han bød ham strengt

44 og sagde til ham: "Se til, at du ikke siger noget til nogen herom; men gå hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer for din Renselse det, som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem!"

45 Men da han kom ud, begyndte han at fortælle meget og udsprede Rygtet derom, så at han ikke mere kunde gå åbenlyst ind i en By; men han var udenfor på øde Steder, og de kom til ham alle Vegne fra.

KAPITEL 2

Og da han nogle Dage derefter atter gik ind i Kapernaum, spurgtes det, at han var hjemme.

² Og der samledes mange, så at der ikke mere var Plads, end ikke foran Døren; og han talte Ordet til dem.

³ Og de komme og bringe til ham en værkbruden, der blev båren af fire.

⁴ Og da de ikke kunde komme nær til ham for Folkeskaren, toge de Taget af, hvor han var; og da de havde brudt Hul, firede de Sengen ned, hvorpå den værkbrudne lå.

⁵ Og da Jesus så deres Tro, siger han til den værkbrudne: "Søn! dine Synder ere forladte."

⁶ Men nogle af de skriftkloge sade der og tænkte i deres Hjerter:

⁷ "Hvorfor taler denne således.? Han taler bespotteligt. Hvem kan forlade Synder uden een, nemlig Gud?"

⁸ Og Jesus kendte straks i sin Ånd, at de tænkte således ved sig selv, og sagde til dem: "Hvorfor tænke I dette i eders Hjerter?"

⁹ Hvilket er lettest, at sige til den værkbrudne: Dine Synder ere forladte, eller at sige: Stå op, og tag din Seng, og gå?

¹⁰ Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt på Jorden til at forlade Synder," siger han til den værkbrudne:

¹¹ "Jeg siger dig: Stå op, tag din Seng, og gå til dit Hus!"

¹² Og han stod op og tog straks Sengen og gik ud for alles Øjne, så de alle bleve forfærdede og priste Gud og sagde: "Aldrig have vi set noget sådant."

¹³ Og han gik atter ud langs Søen, og hele Skaren kom til ham, og han lærte dem.

¹⁴ Og da han gik forbi, så han Levi, Alfæus's Søn sidde ved Toldboden, og han siger til ham: "Følg mig!" Og han stod op og fulgte ham.

¹⁵ Og det skete, at han sad til Bords i hans Hus, og mange Toldere og Syndere sade til Bords med Jesus, og hans Disciple; thi de vare mange. Og der fulgte også

¹⁶ nogle skriftkloge af Farisæerne med ham, og da de så, at han spiste med Toldere og Syndere, sagde de til hans Disciple: "Han spiser og drikker med Toldere og Syndere!"

¹⁷ Og da Jesus hørte det, siger han til dem: "De raske trænge ikke til Læge, men de syge. Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere."

¹⁸ Og Johannes's Disciple og Farisæerne fastede, og de komme og sige til ham: "Hvorfor faste Johannes's Disciple og Farisæernes Disciple, men dine Disciple faste ikke?"

¹⁹ Og Jesus sagde til dem: "Kunne Brudesvendene faste, medens Brudgommen er hos dem? Så længe de have Brudgommen hos sig kunne de ikke faste.

²⁰ Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, da skulle de faste på den Dag.

²¹ Ingen syr en Lap af uvalket Klæde på et gammelt Klædebon; ellers river den nye Lap på det gamle Klædebon dette itu, og der bliver et værre Hul.

²² Og ingen kommer ung Vin på gamle Læderflasker; ellers sprænger Vinen Læderflaskerne, og Vinen ødelægges såvel som Læderflaskerne; men kom ung Vin på nye Læderflasker!"

²³ Og det skete, at han vandrede på Sabbaten igennem en Sædemark, og hans Disciple begyndte, imedens de gik, at plukke Aks.

²⁴ Og Farisæerne sagde til ham: "Se, hvorfor gøre de på Sabbaten, hvad der ikke er tilladt?"

²⁵ Og han siger til dem "Have I aldrig læst, hvad David gjorde, da han kom i Nød og blev

hungrig, han selv og de, som vare med ham?

²⁶ Hvorledes han gik ind i Guds Hus, da Abiathar var Ypperstepræst, og spiste Skuebrødene, som det ikke er nogen tilladt at spise uden Præsterne, og gav også dem, som vare med ham?"

²⁷ Og han sagde til dem: "Sabbaten blev til for Menneskets Skyld og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld.

²⁸ Derfor er Menneskesønnen Herre også over Sabbaten."

KAPITEL 3

Og han, gik atter ind i en Synagoge, og der var der en Mand, som havde en vissen Hånd.

² Og de toge Vare på ham, om han vilde helbrede ham på Sabbaten, for at de kunde anklage ham.

³ Og han siger til Manden, som havde den visne Hånd!"Træd frem her i Midten!"

⁴ Og han siger til dem: "Er det tilladt at gøre godt på Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at slå ihjel?" Men de tav.

⁵ Og han så omkring på dem med Vrede, bedrøvet over deres Hjertes Forhærdelse, og siger til Manden: "Ræk din Hånd ud!" og han rakte den ud, og hans Hånd blev sund igen.

⁶ Og Farisæerne gik straks ud og holdt Råd med Herodianerne imod ham, hvorledes de kunde slå ham ihjel.

⁷ Og Jesus drog med sine Disciple bort til Søen, og en stor Mængde fulgte med fra Galilæa; og fra Judæa

⁸ og fra Jerusalem og fra Idumæa og Landet hinsides Jordan og fra Egnen om Tyrus og Sidon kom de til ham i stor Mængde, da de hørte, hvor store Gerninger han gjorde.

⁹ Og han sagde til sine Disciple, at en Båd skulde være til Rede til ham for Skarens Skyld, for at de ikke skulde trænge ham.

¹⁰ Thi han helbredte mange, så at alle, som havde Plager, styrtede ind på ham for at røre ved ham.

¹¹ Og når de urene Ånder så ham, faldt de ned for ham og råbte og sagde: "Du er Guds Søn."

¹² Og han truede dem meget, at de ikke måtte gøre ham kendt.

¹³ Og han stiger op på Bjerget og hidkalder, hvem han selv vilde; og de gik hen til ham.

¹⁴ Og han beskikkede tolv, til at de skulde være hos ham, og til at han kunde udsende dem til at prædike

¹⁵ og at have Magt til at uddrive de onde Ånder.

¹⁶ Og han beskikkede de tolv, og han tillagde Simon Navnet Peter;

¹⁷ fremdeles Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde dem Navnet Boanerges, det er Tordensønner;

¹⁸ og Andreas og Filip og Bartholomæus og Matthæus og Thomas og Jakob, Alfæus's Søn, og Thaddæus og Simon Kananæeren

¹⁹ og Judas Iskariot, han, som forrådte ham.

²⁰ Og han kommer hjem, og der samles atter en Skare, så at de end ikke kunne få Mad.

²¹ Og da hans nærmeste hørte det, gik de ud for at drage ham til sig thi de sagde: "Han er ude af sig selv."

- ²² Og de skriftkloge, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: "Han har Beelzebul, og ved de onde Ånders Fyrste uddriver han de onde Ånder:"
- ²³ Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: "Hvorledes kan Satan uddrive Satan?"
- ²⁴ Og dersom et Rige er kommet i Splid med sig selv, kan samme Rige ikke bestå.
- ²⁵ Og dersom et Hus er kommet i Splid med sig selv, vil samme Hus ikke kunne bestå.
- ²⁶ Og dersom Satan har sat sig op imod sig selv og er kommen i Splid med sig selv, kan han ikke bestå, men det er ude med ham.
- ²⁷ Men ingen kan gå ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke, og da kan han plyndre hans Hus.
- ²⁸ Sandelig, siger jeg eder, alle Ting skulle forlades Menneskenes Børn, Synder og Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale;
- ²⁹ men den, som taler bespotteligt imod den Helligånd, har evindeligt ingen Forladelse, men skal være skyldig i en evig Synd."
- ³⁰ De sagde nemlig: "Han har en uren Ånd."
- ³¹ Og hans Moder, og hans Brødre komme, og de stode udenfor og sendte Bud ind til ham og lode ham kalde.
- ³² Og en Skare sad omkring ham; og de sige til ham: "Se; din Moder og dine; Brødre og dine Søstre ere udenfor og spørge efter dig."
- ³³ Og han svarer dem og siger: "Hvem er min Moder og mine Brødre?"
- ³⁴ Og han så omkring på dem, som sade rundt om ham, og sagde: "Se, her er min Moder og mine Brødre!"
- ³⁵ Thi den, som gør Guds Villie, det er min Broder og Søster og Moder."

KAPITEL 4

Og han begyndte atter at lære ved søen. Og en meget stor Skare samles om ham, så at han måtte gå om Bord og sætte sig i et Skib på Søen; og hele Skaren var på Land ved Søen.

- ² Og han lærte dem meget i Lignelser og sagde til dem i sin Undervisning:
- ³ "Hører til: Se, en Sædemand gik ud at så.
- ⁴ Og det skete, idet han såede, at noget faldt ved Vejen, og Fuglene kom og åde det op.
- ⁵ Og noget faldt på Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord.
- ⁶ Og da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det.
- ⁷ Og noget faldt iblandt Torne, og Tornene voksede op og kvalte det, og det bar ikke Frugt.
- ⁸ Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, som skød frem og voksede, og det bar tredive og tresindstyve og hundrede Fold."
- ⁹ Og han sagde: "Den som har Øren at høre med, han høre!"
- ¹⁰ Og da han blev ene, spurgte de, som vare om ham, tillige med de tolv ham om Lignelserne.
- ¹¹ Og han sagde til dem: "Eder er Guds Riges Hemmelighed givet; men dem, som ere udenfor, meddeles alt ved Lignelser,
- ¹² for at de, skønt seende, skulle se og ikke indse og, skønt hørende, skulle høre og ikke forstå, for at de ikke skulle omvende sig og få Forladelse "

- 13** Og han siger til dem: "Fatte I ikke denne Lignelse? Hvorledes ville I da forstå alle de andre Lignelser?"
- 14** Sædemanden sår Ordet.
- 15** Men de ved Vejen, det er dem, hvor Ordet bliver sået, og når de høre det, kommer straks Satan og borttager Ordet, som er sået i dem.
- 16** Og ligeledes de, som blive såede på Stengrunden, det er dem, som, når de høre Ordet, straks modtage det med Glæde;
- 17** og de have ikke Rod i sig, men holde kun ud til en Tid; derefter, når der kommer Trængsel eller forfølgelse for Ordets Skyld, forarges de straks.
- 18** Og andre ere de, som blive såede blandt Torne; det er dem, som have hørt Ordet
- 19** og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begæringerne efter de andre Ting komme ind og kvæle Ordet, så det bliver uden Frugt.
- 20** Og de, der bleve såede i god Jord, det er dem, som høre Ordet og modtage det og bære Frugt, tredive og tresindstyve og hundrede Fold."
- 21** Og han sagde til dem: "Mon Lyset kommer ind for at sættes under Skæppen eller under, Bænken? Mon ikke for at sættes på Lysestagen?"
- 22** Thi ikke er noget skjult uden for at åbenbares; ej heller er det blevet lønligt uden for at komme for Lyset.
- 23** Dersom nogen har Øren at høre med, han høre!"
- 24** Og han sagde til dem: "Agter på, hvad I høre! Med hvad Mål I måle, skal der tilmåles eder, og der skal gives eder end mere.
- 25** Thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har."
- 26** Og han sagde: "Med Guds Rige er det således, som når en Mand har lagt Sæden i Jorden
- 27** og sover og står op Nat og Dag, og Sæden spirer og bliver høj, han ved ej selv hvorledes.
- 28** Af sig selv bærer Jorden Frugt, først Strå, derefter Aks, derefter fuld Kærne i Akset;
- 29** men når Frugten er tjenlig, sender han straks Seglen ud; thi Høsten er for Hånden."
- 30** Og han sagde: "Hvorned skulle vi ligne Guds Rige, eller under hvilken Lignelse skulle vi fremstille det?"
- 31** Det er som et Sennepskorn, som, når det sås i Jorden, er mindre end alt andet Frø på Jorden,
- 32** og når det er sået, vokser det op og bliver større end alle Urterne og skyder store Grene, så at Himmelens Fugle kunne bygge Rede i dets Skygge."
- 33** Og i mange sådanne Lignelser talte han Ordet til dem, efter som de kunde fatte det.
- 34** Men uden Lignelse talte han ikke til dem; men i Enerum udlagde han det alt sammen for sine Disciple.
- 35** Og på den Dag, da det var blevet Aften, siger han til dem: "Lader os fare over til hin Side!"
- 36** Og de forlade Folkeskaren og tage ham med, som ham sad i Skibet; men der var også andre Skibe med ham.
- 37** Og der kommer en stærk Stormvind, og Bølgerne sloge ind i Skibet, så at Skibet allerede var ved at fyldes.
- 38** Og han var i Bagstavnen og sov på en Hovedpude, og de vække ham og sige til ham: "Mester! bryder du dig ikke om, at vi forgå?"

- ³⁹ Og han stod op og truede Vinden og sagde til Søen: "Ti, vær stille!" og Vinden lagde sig, og det blev ganske blikstille.
- ⁴⁰ Og han sagde til dem: "Hvorfor ere I så bange? Hvorfor have I ikke Tro?"
- ⁴¹ Og de frygtede såre og sagde til hverandre: "Hvem er dog denne siden både Vinden og Søen ere ham lydige?"

KAPITEL 5

Og de kom over til hin Side af Søen til Gerasenernes Land.

² Og da han trådte ud af Skibet, kom der ham straks i Møde ud fra Gravene en Mand med en uren Ånd.

³ Han havde sin Bolig i Gravene, og ingen kunde længer binde ham, end ikke med Lænker.

⁴ Thi han havde ofte været bunden med Bøjer og Lænker, og Lænkerne vare sprængte af ham og Bøjerne sønderslidte, og ingen kunde tæmme ham.

⁵ Og han var altid Nat og Dag i Gravene og på Bjergene, skreg og slog sig selv med Sten.

⁶ Men da han så Jesus. Langt borte, løb han hen og kastede sig ned for ham

⁷ og råbte med høj Røst og sagde: "Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? Jeg besvæger dig ved Gud, at du ikke piner mig."

⁸ Thi han sagde til ham: "Far ud af Manden, du urene Ånd!"

⁹ Og han spurgte ham: "Hvad er dit Navn?" Og han siger til ham: "Legion er mit Navn; thi vi ere mange."

¹⁰ Og han bad ham meget om ikke at drive dem ud af Landet.

¹¹ Men der var der ved Bjerget en stor Hjord Svin, som græssede;

¹² og de bade ham og sagde: "Send os i Svinene, så vi må fare i dem."

¹³ Og han tilstedte dem det. Og de urene Ånder fore ud og fore i Svinene; og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen, omtrent to Tusinde, og de druknede i Søen

¹⁴ Og deres Hyrder flyede og forkyndte det i Byen og på Landet; og de kom for at se, hvad det var, som var sket.

¹⁵ Og de komme til Jesus og se den besatte, ham, som havde haft Legionen, sidde påklædt og ved Samling, og de frygtede.

¹⁶ Men de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes det var gået den besatte, og om Svinene.

¹⁷ Og de begyndte at bede ham om, at han vilde gå bort fra deres Egn.

¹⁸ Og da han gik om Bord i Skibet, bad den, som havde været besat, ham om, at han måtte være hos ham.

¹⁹ Og han tilstedte ham det ikke, men siger til ham: "Gå til dit Hus, til dine egne, og forkynd dem, hvor store Ting Herren har gjort imod dig, og at han har forbarmet sig over dig."

²⁰ Og han gik bort og begyndte at kundgøre i Bekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham; og alle undrede sig.

²¹ Og da Jesus igen i Skibet var faren over til hin Side, samledes der en stor Skare om ham, og han var ved Søen.

²² Og der kommer en af Synagogeforstanderne ved Navn Jairus, og da han ser ham, falder han ned for hans Fødder.

- ²³ Og han beder ham meget og siger: "Min lille Datter er på sit yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne på hende, for at hun må frelses og leve!"
- ²⁴ Og han gik bort med ham, og en stor Skare fulgte ham, og de trængte ham.
- ²⁵ Og der var en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv År,
- ²⁶ og hun havde døjet meget af mange Læger og havde tilsat alt, hvad hun ejede, og hun var ikke bleven hjulpen, men tværtimod, det var blevet værre med hende.
- ²⁷ Da hun havde hørt om Jesus, kom hun bagfra i Skaren og rørte ved hans Klædebon.
- ²⁸ Thi hun sagde: "Dersom jeg rører blot ved hans Klæder, bliver jeg frelst."
- ²⁹ Og straks tørredes hendes Blods Kilde, og hun mærkede i sit Legeme, at hun var bleven helbredt fra sin Plage.
- ³⁰ Og straks da Jesus mærkede på sig selv, at den Kraft var udgået fra ham, vendte han sig om i Skaren og sagde: "Hvem rørte ved mine Klæder?"
- ³¹ Og hans Disciple sagde til ham: "Du ser, at Skaren trænger dig, og du siger: Hvem rørte ved mig?"
- ³² Og han så sig om for at se hende, som havde gjort dette.
- ³³ Men da Kvinden vidste, hvad der var sket hende, kom hun frygtende og bævende og faldt ned for ham og sagde ham hele Sandheden.
- ³⁴ Men han sagde til hende: "Datter! din Tro har frelst dig; gå bort med Fred, og vær helbredt fra din Plage!"
- ³⁵ Endnu medens han talte, komme nogle fra Synagogeforstanderens Hus og sige: "Din Datter er død, hvorfor umager du Mesteren længere?"
- ³⁶ Men Jesus hørte det Ord, som blev sagt, og han siger til Synagogeforstanderen: "Frygt ikke, tro blot!"
- ³⁷ Og han tilstedte ingen at følge med sig uden Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder.
- ³⁸ Og de komme ind i Synagogeforstanderens Hus, og han ser en larmende Hob, der græd og hylede meget.
- ³⁹ Og han går ind og siger til dem: "Hvorfor larme og græde I? Barnet er ikke død, men det sover."
- ⁴⁰ Og de lo ad ham; men han drev dem alle ud, og han tager Barnets Fader og Moder og sine Ledsagere med sig og går ind, hvor Barnet var.
- ⁴¹ Og han tager Barnet ved Hånden og siger til hende: "Talitha kumi!" hvilket er udlagt: "Pige, jeg siger dig, stå op!"
- ⁴² Og straks stod Pigen op og gik omkring; thi hun var tolv År gammel. Og de bleve straks overmåde forfærdede
- ⁴³ Og han bød dem meget, at ingen måtte få dette at vide; og han sagde, at de skulde give hende noget at spise.

KAPITEL 6

- O**g han gik bort derfra Og han kommer til sin Fædreneby, og hans Disciple følge ham.
- ² Og da det blev Sabbat, begyndte han at lære i Synagogen, og de mange, som hørte ham, bleve slagne af Forundring og sagde: "Hvorfra har han dog dette, og hvad er det for en Visdom, som er given ham, og hvilke kraftige Gerninger der dog sker ved hans Hænder!"
- ³ Er denne ikke Tømmermanden, Marias Søn og Jakobs og Joses's og Judas's og

Simons Broder? Og ere ikke hans Søstre her hos os?" Og de forargedes på ham.

⁴ Og Jesus sagde til dem: "En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og iblandt sine Slægtninge og i sit Hus."

⁵ Og han kunde ikke gøre nogen kraftig Gerning der; kun lagde han Hænderne på nogle få syge og helbredte dem

⁶ Og han forundrede sig over deres Vantro. Og han gik om i Landsbyerne der omkring og lærte.

⁷ Og han hidkalder de tolv, og han begyndte at udsende dem, to og to, og gav dem Magt over de urene Ånder.

⁸ Og han bød dem, at de skulde intet tage med på Vejen uden en Stav alene, ikke Brød, ikke Taske, ikke Kobber i Bæltet,

⁹ men have Sko på og: "Ifører eder ikke to Kjortler!"

¹⁰ Og han sagde til dem: "Hvor I komme ind i et Hus, der skulle I blive, indtil I drage bort fra Stedet.

¹¹ Og hvor man ikke vil modtage eder og ikke vil høre eder, der skulle I gå bort fra og afryste Støvet under eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem."

¹² Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig.

¹³ Og de dreve onde Ånder ud og salvede mange syge med Olie og helbredte dem.

¹⁴ Og Kong Herodes hørte det (thi hans Navn var blevet bekendt), og han sagde: "Johannes Døberen er oprejst fra de døde, og derfor virke Kræfterne i ham."

¹⁵ Andre sagde: "Det er Elias; " men andre sagde: "Det er en Profet ligesom en af Profeterne."

¹⁶ Men da Herodes hørte det, sagde han: "Johannes, som jeg har ladet halshugge, han er oprejst."

¹⁷ Thi Herodes havde selv sendt Bud og ladet Johannes gribe og kaste i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld; thi han havde taget hende til Ægte.

¹⁸ Johannes sagde nemlig til Herodes: "Det er dig ikke tilladt at have din Broders Hustru."

¹⁹ Men Herodias bar Nag til ham og vilde gerne slå ham ihjel, og hun kunde det ikke.

²⁰ Thi Herodes frygtede for Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig og hellig Mand, og han holdt sin Hånd over ham; og når han hørte ham, var han tvivlrådig om mange Ting, og han hørte ham gerne.

²¹ Og da der kom en belejlig Dag, da Herodes på sin Fødselsdag gjorde et Gæstebud for sine Stormænd og Krigsøversterne og de ypperste i Galilæa,

²² og da selve Herodias's Datter kom ind og dansede, behagede hun Herodes og Gæsterne. Og Kongen sagde til Pigen: "Bed mig, om hvad som helst du vil, så vil jeg give dig det."

²³ Og han svor hende til og sagde: "Hvad som helst du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit Rige."

²⁴ Og hun gik ud og sagde til sin Moder: "Hvad skal jeg bede om?" Men hun sagde: "Om Johannes Døberens Hoved."

²⁵ Og hun gik straks skyndsomt ind til Kongen, bad og sagde: "Jeg vil, at du straks giver mig Johannes Døberens Hoved på et Fad."

²⁶ Om end Kongen blev meget bedrøvet, vilde han dog for Edernes og Gæsternes Skyld ikke afvise hende:

²⁷ Og Kongen sendte straks en at Vagten og befalede at bringe hans Hoved

²⁸ Og denne gik hen og halshuggede ham i Fængselet; og han bragte hans Hoved på et

Fad og gav det til Pigen, og Pigen gav det til sin Moder.

29 Og da hans Disciple hørte det, kom de og toge hans Lig og lagde det i en Grav.

30 Og Apostlene samle sig om Jesus, og de forkyndte ham alt, hvad de havde gjort, og hvad de havde lært.

31 Og han siger til dem: "Kommer nu I med afsides til et øde Sted og hviler eder lidt;" thi der var mange, som gik til og fra, og de havde ikke engang Ro til at spise.

32 Og de droge bort i Skibet til et øde Sted afsides.

33 Og man så dem drage bort, og mange kendte dem, og til Fods strømmede de sammen derhen fra alle Byerne og kom før end de.

34 Og da han gik i Land, så han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem; thi de vare som Får, der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære dem meget.

35 Og da Tiden allerede var fremrykket, kom hans Disciple til ham og sagde: "Stedet er øde, og Tiden er allerede fremrykket.

36 Lad dem gå bort, for at de kunne gå hen i de omliggende Gårde og Landsbyer og købe sig noget at spise."

37 Men han svarede og sagde til dem: "Giver I dem at spise!" Og de sige til ham: "Skulle vi gå hen og købe Brød for to Hundrede Denarer og give dem at spise?"

38 Men han siger til dem: "Hvor mange Brød have I? Går hen og ser efter!" Og da de havde fået det at vide, sige de: "Fem, og to Fisk."

39 Og han bød dem at lade dem alle sætte sig ned i små Flokke i det grønne Græs.

40 Og de satte sig ned, Hob ved Hob, somme på hundrede og somme på halvtredsindstyve.

41 Og han tog de fem Brød og de to Fisk, så op til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og gav sine Disciple dem at lægge for dem, og han delte de to Fisk til dem alle.

42 Og de spiste alle og bleve mætte.

43 Og de optog tolv Kurve fulde af Stykker, også af Fiskene.

44 Og de, som spiste Brødene, vare fem Tusinde Mænd.

45 Og straks nødte han sine Disciple til at gå om Bord i Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, til Bethsaida, medens han selv lod Skaren gå bort.

46 Og da han havde taget Afsked med dem, gik han op på Bjerget for at bede.

47 Og da det var blevet silde, var Skibet midt på Søen og han alene på Landjorden.

48 Og da han så, at de havde deres Nød med at ro (thi Vinden var dem imod); kommer han ved den fjerde Nattevagt til dem vandrende på Søen. Og han vilde gå dem forbi.

49 Men da de så ham vandre på Søen, mente de, at det var et Spøgelse, og de skrege.

50 Thi de så ham alle og bleve forfærdede. Men han talte straks med dem og sagde til dem: "Værer frimodige, det er mig, frygter ikke!"

51 Og han steg op i Skibet til dem, og Vinden lagde sig, og de forfærdedes over al Måde ved sig selv.

52 Thi de havde ikke fået Forstand af det, som var sket med Brødene; men deres Hjerter var forhærdet

53 Og da de vare farne over til Landet, kom de til Genezareth og lagde til der.

54 Og da de trådte ud af Skibet, kendte man ham straks.

55 Og de løb om i hele den Egn og begyndte at bringe de syge på deres Senge omkring, hvor de hørte, at han var.

⁵⁶ Og hvor som helst han gik ind i Landsbyer eller Byer eller Gårde, lagde de de syge på Torvene og bade ham om, at de måtte røre blot ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, bleve helbredte.

KAPITEL 7

Og Farisæerne og nogle af de skriftkloge, som vare komne fra Jerusalem, samle sig om ham.

² Og da de så nogle af hans Disciple holde Måltid med vanhellige, det er utoede, Hænder

³ thi Farisæerne og alle Jøderne spise ikke uden at to Hænderne omhyggeligt, idet de fastholde de gamles Overlevering;

⁴ og når de komme fra Torvet, spise de ikke uden først at tvætte sig; og der er mange andre Ting, som de have vedtaget at holde, Tvætninger af Bægere og Krus og Kobberkar og Bænke,

⁵ så spurgte Farisæerne og de skriftkloge ham ad: "Hvorfor vandre dine Disciple ikke efter de gamles Overlevering, men holde Måltid med vanhellige Hænder?"

⁶ Men han sagde til dem: "Rettelig profeterede Esajas om eder, I Hyklere! som der er skrevet: "Dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerter er langt borte fra mig.

⁷ Men de dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud."

⁸ I forlade Guds Bud og holde Menneskers Overlevering."

⁹ Og han sagde til dem: "Smukt ophæve I Guds Bud, for at I kunne holde eders Overlevering.

¹⁰ Thi Moses har sagt: "Ær din Fader og din Moder"; og:"Den, som hader Fader eller Moder, skal visselig dø".

¹¹ Men I sige: Når en Mand siger til sin Fader eller sin Moder: "Det, hvormed du skulde være hjulpen af mig, skal være Korban (det er: Tempelgave),"

¹² da tilstede I ham ikke mere at gøre noget for sin Fader eller Moder,

¹³ idet I ophæve Guds Ord ved eders Overlevering, som I have overleveret; og mange lignende Ting gøre I."

¹⁴ Og han kaldte atter Folkeskaren til sig og sagde til dem: "Hører mig alle, og forstå!

¹⁵ Der er intet uden for Mennesket, som, når det går ind i ham, kan gøre ham uren; men hvad der går ud af Mennesket, det er det, som gør Mennesket urent.

¹⁶ Dersom nogen har Øren at høre med, han høre!"

¹⁷ Og da han var gået ind i Huset og var borte fra Skaren, spurgte hans Disciple ham om Lignelsen.

¹⁸ Og han siger til dem: "Ere også I så uforstandige? Forstå I ikke, at intet, som udefra går ind i Mennesket, kan gøre ham uren?

¹⁹ Thi det går ikke ind i hans Hjerter men i hans Bug og går ud ad den naturlige Vej, og således renses al Maden."

²⁰ Men han sagde: "Det, som går ud af Mennesket, dette gør Mennesket urent.

²¹ Thi indvortes fra, fra Menneskenes Hjerter, udgå de onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord,

²² Hor, Havesyge, Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Øje, Forhånelse, Hovmod, Fremfusenhed;

²³ alle disse onde Ting udgå indvortes fra og gøre Mennesket urent."

²⁴ Og han stod op og gik bort derfra til Tyrus's og Sidons Egne. Og han gik ind i et Hus og

vilde ikke, at nogen skulde vide det. Og han kunde dog ikke være skjult;

²⁵ men en Kvinde, hvis lille Datter havde en uren Ånd, havde hørt om ham og kom straks ind og faldt ned for hans Fødder;

²⁶ (men Kvinden var græsk, af Herkomst en Syrofønikerinde), og hun bad ham om, at han vilde uddrive den onde Ånd af hendes Datter.

²⁷ Og han sagde til hende: "Lad først Børnene mættes; thi det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de små Hunde."

²⁸ Men hun svarede og siger til ham: "Jo, Herre! også de små Hunde æde under Bordet af Børnenes Smuler."

²⁹ Og han sagde til hende: "For dette Ords Skyld gå bort; den onde Ånd er udfaren af din Datter"

³⁰ Og hun gik bort til sit Hus og fandt Barnet liggende på Sengen og den onde Ånd udfaren.

³¹ Og da han gik bort igen fra Tyrus's Egne, kom han over Sidon midt igennem Dekapolis's Egne til Galilæas Sø.

³² Og de bringe ham en døv, som også vanskeligt kunde tale, og bede ham om, at han vilde lægge Hånden på ham.

³³ Og han tog ham afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans Øren og spyttede og rørte ved hans Tunge

³⁴ og så op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: "Effata!" det er: lad dig op!

³⁵ Og hans Øren åbnedes, og straks løstes hans Tunges Bånd, og han talte ret.

³⁶ Og han bød dem, at de ikke måtte sige det til nogen; men jo mere han bød dem, desto mere kundgjorde de det.

³⁷ Og de bleve over al Måde slagne af Forundring og sagde: "Han har gjort alle Ting vel; både gør han, at de døve høre, og at målløse tale."

KAPITEL 8

I de Dage da der atter var en stor Skare, og de intet havde at spise, kaldte han sine Disciple til sig og siger til dem:

² "Jeg ynkes inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos mig i tre Dage og have intet at spise.

³ Og dersom jeg lader dem gå fastende hjem, ville de vansmægte på Vejen, og nogle af dem ere komne langvejsfra."

⁴ Og hans Disciple svarede ham: "Hvorfra skal nogen kunne mætte disse med Brød her i en Ørken?"

⁵ Og han spurgte dem: "Hvor mange Brød have I?" Og de sagde: "Syv."

⁶ Og han byder Skaren af sætte sig ned på Jorden; og han tog de syv Brød, takkede, brød, dem og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for; og de lagde dem for Skaren.

⁷ Og de havde nogle få Småfisk; og han velsignede dem og sagde, af også disse skulde lægges for.

⁸ Og de spiste og bleve mætte; og de opsamlede af tiloversblevne Stykker syv Kurve.

⁹ Men de vare omtrent fire Tusinde; og han lod dem gå bort.

¹⁰ Og straks gik han om Bord i Skibet med sine Disciple og kom til Dalmanuthas Egne.

¹¹ Og Farisæerne gik ud og begyndte at strides med ham og forlangte af ham et Tegn fra

Himmelen for at friste ham.

12 Og han sukkede dybt i sin Ånd og siger: "Hvorfor forlanger denne Slægt et Tegn? Sandelig, siger jeg eder, der skal ikke gives denne Slægt noget Tegn!"

13 Og han forlod dem og gik atter om Bord og for over til hin Side.

14 Og de havde glemt at tage Brød med og havde kun eet Brød med sig i Skibet.

15 Og han bød dem og sagde: "Ser til, tager eder i Vare for Farisæernes Surdejg og Herodes's Surdejg!"

16 Og de tænkte med hverandre: "Det er, fordi vi ikke have Brød."

17 Og da han mærkede dette, siger han til dem: "Hvorfor tænke I på, at I ikke have Brød? Skønne I ikke endnu, og forstå I ikke? Er eders Hjerter forhærdet?

18 Have I Øjne og se ikke? Og have I Øren og høre ikke? Og komme I ikke i Hu?

19 Da jeg brød de fem Brød til de fem Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?" De sige til ham: "Tolv."

20 "Og da jeg brød de syv til de fire Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?" Og de sige til ham: "Syv."

21 Og han sagde til dem "Hvorledes forstå I da ikke?"

22 Og de komme til Bethsaida. Og man fører en blind til ham og beder ham om, at han vil røre ved ham.

23 Og han tog den blinde ved Hånden og førte ham uden for Landsbyen og spyttede på hans Øjne og lagde Hænderne på ham og spurgte ham, om han så noget.

24 Og han så op og sagde: "Jeg ser Menneskene; thi jeg ser noget ligesom Træer gå omkring."

25 Derefter lagde han atter Hænderne på hans Øjne, og han blev klarsynet og var helbredt og kunde se alle Ting tydeligt.

26 Og han sendte ham hjem og sagde: "Du må ikke gå ind i Landsbyen, ej heller sige det til nogen i Landsbyen."

27 Og Jesus og hans Disciple gik ud til Landsbyerne ved Kæsarea Filippi; og på Vejen spurgte han sine Disciple og sagde til dem: "Hvem sige Menneskene, at jeg er?"

28 Og de sagde til ham: "Johannes Døberen; og andre: Elias; men andre: en af Profeterne."

29 Og han spurgte dem: "Men I, hvem sige I, at jeg er?" Peter svarede og siger til ham: "Du er Kristus."

30 Og han bød dem strengt, at de ikke måtte sige nogen dette om ham.

31 Og han begyndte at lære dem, at Menneskesønnen skulde lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslås og opstå efter tre Dage.

32 Og han talte dette frit ud. Og Peter tog ham til Side og begyndte at sætte ham i Rette.

33 Men han vendte sig og så på sine Disciple og irettesatte Peter og siger: "Vig bag mig, Satan! thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er."

34 Og han kaldte Skaren tillige med sine Disciple til sig og sagde til dem: "Den, som vil følge efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig!

35 Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det.

36 Thi hvad gavner det et Menneske at vinde den hele Verden og at bøde med sin Sjæl?

37 Thi hvad kunde et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl?

³⁸ Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord i denne utro og syndige Slægt, ved ham skal også Menneskesønnen skamme sig, når han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle."

KAPITEL 9

Og han sagde til dem: "Sandelig, siger jeg eder, der er nogle af dem, som stå her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige være kommet med Kraft."

² Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og fører dem alene afsides op på et højt Bjerg, og han blev forvandlet for deres Øjne.

³ Og hans Klæder bleve skinnende, meget hvide, så at ingen Blegemand på Jorden kan gøre Klæder så hvide.

⁴ Og Elias tillige med Moses viste sig for dem, og de samtalede med Jesus.

⁵ Og Peter tog til Orde og siger til Jesus: "Rabbi! det er godt, at vi ere her, og lader os gøre tre Hytter, dig en og Moses en og Elias en."

⁶ Thi han vidste ikke, hvad han skulde sige; thi de vare blevne helt forfærdede.

⁷ Og der kom en Sky, som overskyggede dem; og en Røst kom fra Skyen: "Denne er min Søn, den elskede, hører ham!"

⁸ Og pludseligt, da de så sig om, så de ingen mere uden Jesus alene hos dem.

⁹ Og da de gik ned fra Bjerget, bød han dem, at de ikke måtte fortælle nogen, hvad de havde set, førend Menneskesønnen var opstanden fra de døde.

¹⁰ Og de fastholdt dette Ord hos sig selv og spurgte hverandre, hvad det er at opstå fra de døde.

¹¹ Og de spurgte ham og sagde: "De skriftkloge sige jo, at Elias bør først komme?"

¹² Men han sagde til dem: "Elias kommer først og genopretter alting; og hvorledes er der skrevet om Menneskesønnen? At han skal lide meget og foragtes.

¹³ Men jeg siger eder, at både er Elias kommen, og de gjorde ved ham alt, hvad de vilde, efter som der er skrevet om ham."

¹⁴ Og da de kom til Disciplene, så de en stor Skare omkring dem og skriftkloge, som tvistedes med dem.

¹⁵ Og straks studsede hele Skaren, da de så ham, og de løb hen og hilsede ham.

¹⁶ Og han spurgte dem: "Hvorom tvistes I med dem?"

¹⁷ Og en af Skaren svarede ham: "Mester! jeg har bragt min Søn til dig; han har en målløs Ånd.

¹⁸ Og hvor som helst den griber ham, slider den i ham, og han fråder og skærer Tænder, og han visner hen; og jeg har sagt til dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke."

¹⁹ Men han svarede dem og sagde: "O du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg tåle eder? Bringer ham til mig!"

²⁰ Og de ledte ham frem til ham; og da han så ham, sled Ånden straks i ham, og han faldt om på Jorden og væltede sig og fraadede.

²¹ Og han spurgte hans Fader: "Hvor længe er det siden, at dette er kommet over ham?" Men han sagde: "Fra Barndommen af;

²² og den har ofte kastet ham både i Ild og i Vand for at ødelægge ham; men om du formår noget, da forbarm dig over os, og hjælp os!"

²³ Men Jesus sagde til ham: "Om du formår! Alle Ting ere mulige for den, som tror."

- ²⁴ Straks råbte Barnets Fader og sagde med Tårer: "Jeg tror, hjælp min Vantro!"
- ²⁵ Men da Jesus så, at Skaren stimlede sammen, truede han den urene Ånd og sagde til den: "Du målløse og døde Ånd! jeg byder dig, far ud af ham, og far ikke mere ind i ham!"
- ²⁶ Da skreg og sled den meget i ham og for ud, og han blev ligesom død, så at de fleste sagde: "Han er død."
- ²⁷ Men Jesus tog ham ved Hånden og rejste ham op; og han stod op.
- ²⁸ Og da han var kommen ind i et Hus, spurgte hans Disciple ham i Enrum: "Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?"
- ²⁹ Og han sagde til dem: "Denne Slags kan ikke fare ud ved noget, uden ved Bøn og Faste."
- ³⁰ Og da de gik ud derfra, vandrede de igennem Galilæa; og han vilde ikke, at nogen skulde vide det.
- ³¹ Thi han lærte sine Disciple og sagde til dem: "Menneskesønnen overgives i Menneskers Hænder, og de skulle slå ham ihjel; og når han er ihjelslået, skal han opstå tre Dage efter."
- ³² Men de forstode ikke det Ord og frygtede for at spørge ham.
- ³³ Og de kom til Kapernaum, og da han var kommen ind i Huset, spurgte han dem: "Hvad var det, I overvejede med hverandre på Vejen?"
- ³⁴ Men de tav; thi de havde talt med hverandre på Vejen om, hvem der var den største.
- ³⁵ Og han satte sig og kaldte på de tolv og siger til dem: "Dersom nogen vil være den første, han skal være den sidste af alle og alles Tjener."
- ³⁶ Og han tog et lille Barn og stillede det midt iblandt dem og tog det i Favn og sagde til dem:
- ³⁷ "Den, som modtager eet af disse små Børn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager ikke mig, men den, som udsendte mig."
- ³⁸ Johannes sagde til ham: "Mester! vi så en, som ikke følger os, uddrive onde Ånder i dit Navn; og vi forbød ham det, fordi han ikke følger os."
- ³⁹ Men Jesus sagde: "Forbyder ham det ikke; thi der er ingen, som gør en kraftig Gerning i mit Navn og snart efter kan tale ilde om mig.
- ⁴⁰ Thi den, som ikke er imod os, er for os.
- ⁴¹ Thi den, som giver eder et Bæger Vand at drikke i mit Navn, fordi I høre Kristus til, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn
- ⁴² Og den, som forarger en af disse små, som tro, for ham var det bedre, at der lå en Møllesten om hans Hals, og han var kastet i Havet.
- ⁴³ Og dersom din Hånd forarger dig, så hug den af; det er bedre for dig at gå som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og fare til Helvede til den udslukkelige Ild,
- ⁴⁴ hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.
- ⁴⁵ Og dersom din Fod forarger dig, så hug den af; det er bedre for dig at gå lam ind til Livet end at have to Fødder og blive kastet i Helvede,
- ⁴⁶ hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.
- ⁴⁷ Og dersom dit Øje forarger dig, så riv det ud; det er bedre for dig at gå enøjjet ind i Guds Rige end at have to Øjne og blive kastet i Helvede,
- ⁴⁸ hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

⁴⁹ Thi enhver skal saltes med Ild, og alt Offer skal saltes med Salt.)

⁵⁰ Saltet er godt; men dersom Saltet bliver saltløst, hvormed ville I da give det sin Kraft igen? Haver Salt i eder selv, og holder Fred med hverandre!"

KAPITEL 10

Og han bryder op derfra og kommer til Judæas Egne og Landet hinsides Jordan, og atter samler der sig Skarer om ham; og han lærte dem atter, som han plejede.

² Og Farisæerne kom hen og spurgte ham for at friste ham: "Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru?"

³ Men han svarede og sagde til dem: "Hvad har Moses budt eder?"

⁴ Men de sagde: "Moses tilstodte at skrive et Skilsmissebrev og skille sig fra hende."

⁵ Og Jesus sagde til dem: "For eders Hjerters Hårdheds Skyld skrev han eder dette Bud.

⁶ Men fra Skabningens Begyndelse skabte Gud dem som Mand og Kvinde.

⁷ Derfor skal en Mand forlade sin Fader og Moder, og holde fast ved sin Hustru;

⁸ og de to skulle blive til eet Kød. Således ere de ikke længer to, men eet Kød.

⁹ Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må et Menneske ikke adskille.

¹⁰ Og i Huset spurgte Disciplene ham atter om dette.

¹¹ Og han siger til dem: "Den, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor imod hende.

¹² Og dersom hun efter at have skilt sig fra sin Mand ægter en anden, bedriver hun Hor."

¹³ Og de bare små Børn til ham, for at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem.

¹⁴ Men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: "Lader de små Børn komme til mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige hører sådanne til.

¹⁵ Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det."

¹⁶ Og han tog dem i Favn og lagde Hænderne på dem og velsignede dem.

¹⁷ Og da han gik ud på Vejen, løb en hen og faldt på Knæ for ham og spurgte ham: "Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?"

¹⁸ Men Jesus sagde til ham: "Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god, uden een, nemlig Gud.

¹⁹ Du kender Budene: Du må ikke bedrive Hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk Vidnesbyrd; du må ikke besvige; ær din Fader og din Moder."

²⁰ Men han sagde til ham: "Mester! det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af."

²¹ Men Jesus så på ham og fattede Kærlighed til ham og sagde til ham: "Een Ting fattes dig; gå bort, sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, så skal du have en Skat i Himmelen; og kom så og følg mig!"

²² Men han blev ilde til Mode over den Tale og gik bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

²³ Og Jesus så sig omkring og siger til sine Disciple: "Hvor vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!"

²⁴ Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men Jesus tog atter, til Orde og siger til dem: "Børn, hvor vanskeligt er det, at de som forlade sig på Rigdom, kunne komme ind i Guds Rige!"

- 25 Det er lettere for en Kamel at gå igennem et Nåleøje end for en rig at gå ind i Guds Rige."
- 26 Men de forfærdedes overmåde og sagde til hverandre: "Hvem kan da blive frelst?"
- 27 Jesus så på dem og siger: "For Mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige for Gud."
- 28 Peter tog til Orde og sagde til ham: "Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig."
- 29 Jesus sagde: "Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Moder eller Fader eller Børn eller Marker for min og for Evangeliets Skyld,
- 30 uden at han jo skal få hundrede Fold igen, nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Marker tillige med Forfølgelser, og i den kommende Verden et evigt Liv.
- 31 Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de sidste de første."
- 32 Men de vare på Vejen op til Jerusalem; og Jesus gik foran dem, og de vare forfærdede, og de, som fulgte med, vare bange. Og han tog atter de tolv til sig og begyndte at sige dem, hvad der skulde times ham
- 33 "Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de skulle dømme ham til Døden og overgive ham til Hedningerne;
- 34 og de skulle spotte ham og spytte på ham og hudstryge ham og ihjelslå ham, og tre Dage efter skal han opstå."
- 35 Og Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, gå hen til ham og sige: "Mester! vi ønske, at du vil gøre for os det, vi ville bede dig om."
- 36 Og han sag,de til dem: "Hvad ønske I, at jeg skal gøre for eder?"
- 37 Men de sagde til ham: "Giv os, at vi må sidde, den ene ved din højre Side og den anden ved din venstre Side i din Herlighed."
- 38 Men Jesus sagde til dem: "I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg drikker, eller døbes med den Dåb, som jeg døbes med?"
- 39 Men de sagde til ham: "Det kunne vi." Men Jesus sagde til dem: "Den Kalk, som jeg drikker, skulle I drikke, og den Dåb, som jeg døbes med, skulle I døbes med;
- 40 men det at sidde ved min højre eller ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er beredt."
- 41 Og da de ti hørte det, begyndte de at blive, vrede på Jakob og Johannes.
- 42 Og Jesus kaldte dem til sig og siger til dem: "I vide, at de, der gælde for Folkenes Fyrster; herske over dem, og de store iblandt dem bruge Myndighed over dem.
- 43 Men således er det ikke iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder, skal være eders Tjener;
- 44 og den, som vil blive den første af eder, skal være alles Tjener;
- 45 thi også Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange."
- 46 Og de komme til Jeriko; og da han gik ud af Jeriko tillige med sine, Disciple og en stor Skare, sad Timæus's Søn, Bartimæus, en blind Tigger, ved Vejen.
- 47 Og da han hørte, at det var Jesus af Nazareth, begyndte han at råbe og sige: "Du Davids Søn, Jesus, forbarm dig over mig!"
- 48 Og mange truede ham,for at han skulde tie; men han råbte meget stærkere: "Du Davids Søn, forbarm dig over mig!"
- 49 Og Jesus stod stille og sagde: "Kalder på ham!" Og de kalde på den blinde og sige til

ham: "Vær frimodig, stå op! han kalder på dig."

⁵⁰ Men han kastede sin Overkjortel af sig, sprang op og kom til Jesus.

⁵¹ Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: "Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?" Men den blinde sagde til ham: "Rabbuni, at jeg kan blive seende!"

⁵² Og Jesus sagde til ham: "Gå bort, din Tro har frelst dig." Og straks blev han seende, og han fulgte ham på Vejen.

KAPITEL 11

Og da de nærme sig Jerusalem til Bethfage og Betania ved Oliebjerget, udsender han to af sine Disciple og siger til dem:

² "Går hen til den Landsby, som ligger lige for eder, og straks, når I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, på hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske; løser det og fører det hid!

³ Og dersom nogen siger til eder: Hvorfor gøre I dette? da siger: Herren har Brug for det, og han sender det straks herhen igen."

⁴ Og de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor ved Gyden, og de løse det.

⁵ Og nogle af dem, som stode der, sagde til dem: "Hvad gøre I, at I løse Føllet?"

⁶ Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde sagt, og de tilstedte dem det.

⁷ Og de føre Føllet til Jesus og lægge deres Klæder på det, og han satte sig på det.

⁸ Og mange bredte deres Klæder på Vejen, andre Kviste, som de afskare på Markerne.

⁹ Og de, som gik foran, og de, som fulgte efter, råbte: "Hosanna! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!

¹⁰ Velsignet være vor Fader Davids Rige, som kommer, Hosanna i det højeste!"

¹¹ Og han gik ind i Jerusalem, i Helligdommen, og da han havde beset alt, gik han, da det allerede var Aftenstid, ud til Bethania med de tolv.

¹² Og den følgende Dag; da de gik ud fra Bethania, blev han hungrig.

¹³ Og da han så et Figentræ langt borte, som havde Blade, gik han derhen, om han måske kunde finde noget derpå, og da han kom til det, fandt han intet uden Blade; thi det var ikke Figentid.

¹⁴ Og han tog til Orde og sagde til det: "Aldrig i Evighed skal nogen mere spise Frugt af dig!" Og hans Disciple hørte det.

¹⁵ Og de komme til Jerusalem; og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole.

¹⁶ Og han tilstedte ikke, at nogen bar nogen Ting igennem Helligdommen.

¹⁷ Og han lærte og sagde til dem: "Er der ikke skrevet, at mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folkeslagene? Men I have gjort det til en Røverkule."

¹⁸ Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge hørte det, og de søgte, hvorledes de kunde slå ham ihjel; thi de frygtede for ham, eftersom hele Skaren blev slagen af, Forundring over hans Lære.

¹⁹ Og da det blev Aften, gik han uden for Staden.

²⁰ Og da de om Morgenen gik forbi, så de, at Figentræet var visnet fra Roden af.

²¹ Og Peter kom det i Hu og siger til ham: "Rabbi! se, Figentræet, som du forbandede, er visnet."

- ²² Og Jesus svarede og siger til dem: "Haver Tro til Gud!
- ²³ Sandelig, siger jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Løft dig op og; kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det sker, som han siger, ham skal det ske.
- ²⁴ Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I bede om og begære, tror, at I have fået det, så skal det ske eder.
- ²⁵ Og når I stå og bede, da forlader, dersom I have noget imod nogen, for at også eders Fader, som er i Himlene, må forlade eder eders Overtrædelser.
- ²⁶ Men dersom I ikke forlade, skal eders Fader, som er i Himlene, ej heller forlade eders Overtrædelser"
- ²⁷ Og de komme atter til Jerusalem; og medens han gik omkring i Helligdommen, komme Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste hen til ham.
- ²⁸ Og de sagde til ham: "Af hvad Magt gør du disse Ting? eller hvem har givet dig denne Magt til at gøre disse Ting?"
- ²⁹ Men Jesus sagde til dem: "Jeg vil spørge eder om een Ting, og svarer mig derpå, så vil jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting.
- ³⁰ Johannes's Dåb, var den fra Himmelen eller fra Mennesker? Svarer mig!"
- ³¹ Og de tænkte ved sig selv og sagde: "Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige, hvorfor troede I ham da ikke?"
- ³² Men sige vi: Fra Mennesker" så frygtede de for Folket; thi alle holdt for, at Johannes virkelig var en Profet.
- ³³ Og de svare og sige til Jesus: "Vi vide det ikke." Og Jesus siger til dem: "Så siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg gør disse Ting."

KAPITEL 12

- O**g han begyndte at tale til dem i Lignelser: "En Mand plantede en Vingård og satte et Gærde derom og gravede en Perse og byggede et Tårn, og han lejede den ud til Vingårdsmænd og drog udenlands.
- ² Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingårdsmændene, for at han af Vingårdsmændene kunde få af Vingårdens Frugter.
- ³ Og de grebe ham og sloge ham og sendte ham tomhændet bort.
- ⁴ Og han sendte atter en anden Tjener til dem; og ham sloge de i Hovedet og vanærede.
- ⁵ Og han sendte en anden; og ham sloge de ihjel; og mange andre; nogle sloge de, og andre dræbte de.
- ⁶ Endnu een havde han, en elsket Søn; ham sendte han til sidst til dem, idet han sagde: "De ville undse sig for min Søn."
- ⁷ Men hine Vingårdsmænd sagde til hverandre: "Der er Arvingen; kommer lader os slå ham ihjel, så bliver Arven vor."
- ⁸ Og de grebe ham og sloge ham ihjel og kastede ham ud af Vingården.
- ⁹ Hvad vil da Vingårdens Herre gøre? Han vil komme og ødelægge Vingårdsmændene og give Vingården til andre.
- ¹⁰ Have I ikke også læst dette Skriftord: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørneste?
- ¹¹ Fra Herren er dette kommet, og det er underligt for vore Øjne."
- ¹² Og de søgte at gribe ham, men de frygtede for Mængden; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem; og de forlode ham og gik bort.

- 13** Og de sendte nogle til ham af Farisæerne og af Herodianerne, for at de skulde fange ham i Ord.
- 14** Og de kom og sagde til ham: "Mester! vi vide, at du er sanddru og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke på Menneskers Person, men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej? Skulle vi give eller ikke give?"
- 15** Men da han så deres Hykleri, sagde han til dem: "Hvorfor friste I mig? Bringer mig en Denar", for at jeg kan se den."
- 16** Men de bragte den. Og han siger til dem: "Hvis Billede og Overskrift er dette?" Men de sagde til ham: "Kejserens."
- 17** Og Jesus sagde til dem: "Giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er." Og de undrede sig over ham.
- 18** Og der kommer Saddukæere til ham, hvilke jo sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og sagde:
- 19** "Mester! Moses har foreskrevet os, at når nogens Broder dør og og efterlader, en Hustru og ikke efterlader noget Barn, da skal hans Broder tage hans Hustru og oprejse sin Broder Afkom.
- 20** Der var syv Brødre; og den første tog en Hustru, og da han døde, efterlod han ikke Afkom.
- 21** Og den anden tog hende og døde uden at efterlade Afkom, og den tredje ligeså.
- 22** Og alle syv, de efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle døde og så Hustruen.
- 23** I Opstandelsen, når de opstå, hvem af dem skal så have hende til Hustru? Thi de have alle syv haft hende til Hustru."
- 24** Jesus sagde til dem: "Er det ikke derfor, I fare vild, fordi I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft?
- 25** Thi når de opstå fra de døde, da tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere som Engle i Himlene.
- 26** Men hvad de døde angår, at de oprejses, have I da ikke læst i Mose Bog i Stedet om Tornebusken, hvorledes Gud taledes til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud?
- 27** Han er ikke dødes, men levendes Gud; I fare meget vild."
- 28** Og en af de skriftkloge, som havde hørt deres Ordskifte og set, at han svarede dem godt, kom til ham og spurgte ham: "Hvilket Bud er det første af alle?"
- 29** Jesus svarede: "Det første er: Hør Israel! Herren, vor Gud, Herren er een;
- 30** og du skal elske Herren, din Gud af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind og af hele din Styrke.
- 31** Et andet er dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Større end disse er intet andet Bud."
- 32** Og den skriftkloge sagde til ham: "Rigtigt, Mester, og med Sandhed har du sagt, at han er een, og der er ingen anden foruden ham.
- 33** Og at elske ham af hele sit Hjerte og af hele sin Forstand og af hele sin Styrke og at elske sin Næste som sig selv, det er mere end alle Brændofrene og Slagtofrene."
- 34** Og da Jesus så, at han svarede forstandigt, sagde han til ham: "Du er ikke langt fra Guds Rige." Og ingen vovede mere at rette Spørgsmål til ham.
- 35** Og da Jesus lærte i Helligdommen, tog han til Orde og sagde: "Hvorledes sige de skriftkloge, at Kristus er Davids Søn?
- 36** David selv sagde ved den Helligånd: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min, højre

Hånd, indtil jeg får lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder.

³⁷ David selv kalder ham Herre; hvorledes er han da hans Søn?" Og den store Skare hørte ham gerne.

³⁸ Og han sagde i sin Undervisning: "Tager eder i Vare for de skriftkloge, som gerne ville gå i lange Klæder og lade sig hilse på Torvene

³⁹ og gerne ville have de fornemste Pladser i Synagogerne og sidde øverst til Bords ved Måltiderne;

⁴⁰ de, som opæde Enkers Huse og på Skrømt bede længe, disse skulle få des hårdere Dom."

⁴¹ Og han satte sig lige over for Tempelblokken og så, hvorledes Mængden lagde Penge i Blokken, og mange rige lagde meget deri.

⁴² Og der kom en fattig Enke og lagde to Skærve i, hvilket er en Hvid".

⁴³ Og han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: "Sandelig, siger jeg eder, denne fattige Enke har lagt mere deri end alle de som lagde i Tempelblokken.

⁴⁴ Thi de lagde alle af deres Overflod; men hun lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, sin hele Ejendom."

KAPITEL 13

Og da han gik ud af Helligdommen, siger en af hans Disciple til ham: "Mester, se, hvilke Sten og hvilke Bygninger!"

² Og Jesus sagde til ham: "Ser du disse store Bygninger? der skal ikke lades Sten på Sten, som jo skal nedbrydes."

³ Og da han sad på Oliebjerget, lige over for Helligdommen, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham afsides:

⁴ "Sig os, når skal dette ske, og hvilket er Tegnet, når alt dette skal til at fuldbyrdes?"

⁵ Men Jesus begyndte at sige til dem: "Ser til, at ingen forfører eder!"

⁶ Mange skulle på mit Navn komme og sige: Det er mig; og de skulle forføre mange.

⁷ Men når I høre om Krige og Krigsrygter, da lader eder ikke forskrække, thi det må ske; men Enden er ikke endda.

⁸ Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Jordskælv her og der, og der skal være Hungersnød og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse.

⁹ Men I, tager Vare på eder selv; de skulle overgive eder til Rådsforsamlinger og til Synagoger; I skulle piskes og stilles for Landshøvdinge og Konger for min Skyld, dem til et Vidnesbyrd.

¹⁰ Og Evangeliet bør først prædikes for alle Folkeslagene.

¹¹ Og når de føre eder hen og overgive eder, da bekymrer eder ikke forud for, hvad I skulle tale; men hvad der bliver givet eder i den samme Time, det skulle I tale; thi I ere ikke de, som tale, men den Helligånd.

¹² Og Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn og Børn skulle stå op mod Forældre og slå dem ihjel.

¹³ Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst.

¹⁴ Men når I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed stå, hvor den ikke bør, (den, som læser det, han give Agt!) da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene;

¹⁵ men den, som er på Taget, stige ikke ned eller gå ind for at hente noget fra sit Hus;

- ¹⁶ og den, som er på Marken, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder!
- ¹⁷ Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage!
- ¹⁸ Men beder om, at det ikke skal ske om Vinteren;
- ¹⁹ thi i de Dage skal der være en sådan Trængsel som der ikke har været fra Skabningens Begyndelse, da Gud skabte den, indtil nu, og som der heller ikke skal komme.
- ²⁰ Og dersom Herren ikke afkortede de dage, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgte Skyld, som han har udvalgt, har han afkortet de Dage
- ²¹ Og dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus, eller se der! da tror det ikke.
- ²² Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstå og gøre Tegn og Undergerninger for at forføre, om det var muligt, de udvalgte.
- ²³ Men I, vogter eder; jeg har sagt eder alt forud.
- ²⁴ Men i de dage, efter den Trængsel, skal Solen formørkes, og Månen ikke give sit Skin,
- ²⁵ og Stjernerne skulle falde ned fra Himmelen, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle rystes.
- ²⁶ Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed.
- ²⁷ Og da skal han udsende sine Engle og samle sine udvalgte fra de fire Vinde, fra Jordens Ende indtil Himmels Ende.
- ²⁸ Men lærer Lignelsen af Figentræet: Når dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær.
- ²⁹ Således skulle også I, når I se disse Ting, skønne, af han er nær for Døren.
- ³⁰ Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgå, førend alle disse ting ere skete
- ³¹ Himmelen og Jorden skulle forgå, men mine Ord skulle ingenlunde forgå:
- ³² Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i Himmelen, heller ikke Sønnen, men alene Faderen.
- ³³ Ser til, våger og beder; thi I vide ikke, når Tiden er der.
- ³⁴ Ligesom en Mand, der drog udenlands, forlod sit Hus og gav sine Tjenere Fuldmagt, hver sin Gerning, og bød Dørvogteren, at han skulde våge,
- ³⁵ våger derfor; thi I vide ikke, når Husets Herre kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved Hanegal eller om Morgen;
- ³⁶ for at han ikke, når han kommer pludseligt, skal finde eder sovende!
- ³⁷ Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle: Våger!"

KAPITEL 14

Men to Dage derefter var det Påske og de usyrede Brøds Højtid. Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de med List kunde gribe og ihjelslå ham.

- ² Thi de sagde: "Ikke på Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket."
- ³ Og da han var i Bethania, i Simon den spedalskes Hus, kom der, medens han sad til Bords, en Kvinde, som havde en Alabastkrukke med ægte, såre kostbar Nardussalve; og hun sønderbrød Alabastkrukken og udgød den på hans Hoved.
- ⁴ Men der var nogle, som bleve vrede hos sig selv og sagde: "Hvortil er denne Spilde af Salven sket?"
- ⁵ Denne Salve kunde jo være solgt for mere end tre Hundrede Denarer og være given til de fattige." Og de overfusede hende.

- ⁶ Men Jesus sagde: "Lader hende være, hvorfor volde I hende Fortrædeligheder? Hun har gjort en god Gerning imod mig.
- ⁷ De fattige have I jo altid hos eder, og når I ville, kunne I gøre vel imod dem; men mig have I ikke altid.
- ⁸ Hun gjorde, hvad hun kunde; hun salvede forud mit Legeme til Begravelsen.
- ⁹ Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele Verden Evangeliet bliver prædiket, skal også det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse."
- ¹⁰ Og Judas Iskariot, en af de tolv, gik hen til Ypperstepræsterne for at forråde ham til dem.
- ¹¹ Men da de hørte det, bleve de glade, og de lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde få Lejlighed til at forråde ham.
- ¹² Og på de usyrede Brøds første Dag, da man slagtede Påskelammet, sigte hans Disciple til ham: "Hvor vil du, at vi skulle gå hen og træffe Forberedelse til, at du kan spise Påskelammet?"
- ¹³ Og han sender to af sine Disciple og siger til dem: "Går ind i Staden, så skal der møde eder en Mand, som bærer en Vandkrukke; følger ham;
- ¹⁴ og hvor han går ind, der skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger: Hvor er mit Herberge, hvor jeg kan spise Påskelammet med mine Disciple?"
- ¹⁵ Og han skal vise eder en stor Sal, opdækket og rede; og der skulle I berede det for os."
- ¹⁶ Og hans Disciple gik bort og kom ind i Staden og fandt det, således som han havde sagt dem; og de beredte Påskelammet.
- ¹⁷ Og da det var blevet Aften, kommer han med de tolv.
- ¹⁸ Og medens de sad til Bords og spiste, sagde Jesus: "Sandelig, siger jeg eder, en af eder, som spiser med mig, vil forråde mig."
- ¹⁹ De begyndte at bedrøves og at sige til ham, en efter en: "Det er dog vel ikke mig?"
- ²⁰ Men han sagde til dem: "En af de tolv, den, som dypper med mig i Fadet
- ²¹ Thi Menneskesønnen går vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det, Menneske ved hvem Menneskesønnen bliver forrådt! Det var godt for det Menneske, om han ikke var født."
- ²² Og medens de spiste, tog han Brød, velsignede og brød det og gav dem det og sagde: "Tager det; dette er mit Legeme."
- ²³ Og han tog en Kalk, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf.
- ²⁴ Og han sagde til dem: "Dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange.
- ²⁵ Sandelig, siger jeg eder, at jeg skal ingen Sinde mere drikke af Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny i Guds Rige."
- ²⁶ Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget
- ²⁷ Og Jesus siger til dem: "I skulle alle forarges; thi der er skrevet: Jeg vil slå Hyrden, og Fårene skulle adspredes.
- ²⁸ Men efter at jeg er bleven oprejst, vil jeg gå forud for eder til Galilæa."
- ²⁹ Men Peter sagde til ham: "Dersom de endog alle forarges, vil jeg dog ikke forarges."
- ³⁰ Og Jesus siger til ham: "Sandelig siger jeg dig, i Dag, i denne Nat, førend Hanen galler to Gange, skal du fornægte mig tre Gange."
- ³¹ Men han sagde end yderligere: "Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Men ligeså sagde de også alle.
- ³² Og de kom til en Gård, hvis Navn var Gethsemane; og han siger til sine Disciple "Sætter eder her, imedens jeg beder."

- 33 Og han tager Peter og Jakob og Johannes med sig, og han begyndte at forfærdes og svarlig at ængstes.
- 34 Og han siger til dem: "Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og våger!"
- 35 Og han gik lidt frem, kastede sig ned på Jorden og bad om, at den Time måtte gå ham forbi, om det var muligt.
- 36 Og han sagde: "Abba Fader! alting er dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil."
- 37 Og han kommer og finder dem sovende og siger til Peter: "Simon, sover du? Kunde du ikke våge een Time?"
- 38 Våger, og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse; Ånden er vel redebon, men Kødets er skrøbeligt."
- 39 Og han gik atter hen og bad og sagde det samme Ord,
- 40 Og han vendte tilbage og fandt dem atter sovende; thi deres Øjne vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham.
- 41 Og han kommer tredje Gang og siger til dem: "Sove I fremdeles og hvile eder? Det er nok; Timen er kommen; se, Menneskesønnen forrådes i Synderes Hænder.
- 42 Står op, lader os gå; se, han, som forråder mig, er nær."
- 43 Og straks, medens han endnu talte, kommer Judas, en af de tolv, og med ham en stor Skare med Sværd og Knipler fra Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste.
- 44 Men han, som forrådte ham, havde givet dem et aftalt Tegn og sagt: "Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham, og fører ham sikkert bort!"
- 45 Og da han kom, trådte han straks hen til ham og siger: "Rabbi! Rabbi!" og han kyssede ham.
- 46 Men de lagde Hånd på ham og grebe ham.
- 47 Men en af dem, som stode hos, drog Sværdet, slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans Øre.
- 48 Og Jesus svarede og sagde til dem: "I ere gåede ud som imod en Røver, med Sværd og med Knipler for at fange mig.
- 49 Daglig var jeg hos eder i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke; men dette sker, for af Skrifterne skulle opfyldes."
- 50 Og de forlode ham alle og flyede.
- 51 Og en enkelt, et ungt Menneske, som havde et Linklæde over det blotte Legeme, fulgte med ham; og de gribe ham;
- 52 men han slap Linklædet og flygtede nogen.
- 53 Og de førte Jesus hen til Ypperstepræsten; og alle Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge komme sammen hos ham.
- 54 Og Peter fulgte ham i Frastand til ind i Ypperstepræstens Gård, og han sad hos Svendene og varmede sig ved Ilden.
- 55 Men Ypperstepræsterne og hele Rådet søgte Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive ham; og de fandt intet.
- 56 Thi mange sagde falsk Vidnesbyrd imod ham, men Vidnesbyrdene stemte ikke overens.
- 57 Og nogle stode op og vidnede falsk imod ham og sagde:
- 58 "Vi have hørt ham sige: Jeg vil nedbryde dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder."
- 59 Og end ikke således stemte deres Vidnesbyrd overens.

- ⁶⁰ Og Ypperstepræsten stod op midt iblandt dem og spurgte Jesus og sagde: "Svarer du slet intet på, hvad disse vidne imod dig?"
- ⁶¹ Men han tav og svarede intet. Atter spurgte Ypperstepræsten ham og siger til ham: "Er du Kristus, den Højlovedes Søn?"
- ⁶² Men Jesus sagde: "Jeg er det; og I skulle se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Hånd og komme med Himmelenes Skyer."
- ⁶³ Men Ypperstepræsten sønderrev sine Klæder og sagde: "Hvad have vi længere Vidner nødig?"
- ⁶⁴ I have hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder?" Men de fældede alle den Dom over ham, at han var skyldig til Døden.
- ⁶⁵ Og nogle begyndte af spytte på ham og tilhyle hans Ansigt og give ham Næveslag og sige til ham: "Profeter!" og Svendene modtog ham med Slag på Kinden.
- ⁶⁶ Og medens Peter var nedenfor i Gården, kommer en af Ypperstepræstens Piger,
- ⁶⁷ og da hun ser Peter varme sig, ser hun på ham og siger: "Også du var med Nazaræeren, med Jesus."
- ⁶⁸ Men han nægtede og sagde: "Jeg hverken ved eller forstår, hvad du siger;" og han gik ud i Forgården, og Hanen galede.
- ⁶⁹ Og Pigen så ham og begyndte atter at sige til dem, som stode hos: "Denne er en af dem."
- ⁷⁰ Men han nægtede det atter. Og lidt derefter sagde atter de, som stode hos, til Peter: "Sandelig, du er en af dem; du er jo også en Galilæer."
- ⁷¹ Men han begyndte at forbande sig og sværge: "Jeg kender ikke dette Menneske, om hvem I tale."
- ⁷² Og straks galede Hanen anden Gang. Og Peter kom det Ord i Hu, som Jesus sagde til ham: "Førend Hanen galede to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." Og han brast i Gråd.

KAPITEL 15

Og straks om Morgenens, da Ypperstepræsterne havde holdt Råd med de Ældste og de skriftkloge, hele Rådet, bandt de Jesus og førte ham bort og overgave ham til Pilatus.

- ² Og Pilatus spurgte ham: "Er du Jødernes Konge?" Og han svarede og sagde til ham: "Du siger det."
- ³ Og Ypperstepræsterne anklagede ham meget.
- ⁴ Men Pilatus spurgte ham atter og sagde: "Svarer du slet intet? Se, hvor meget de anklage dig for!"
- ⁵ Men Jesus svarede ikke mere noget, så at Pilatus undrede sig.
- ⁶ Men på Højtiden plejede han at løslade dem een Fange, hvilken de forlangte.
- ⁷ Men der var en, som hed Barabbas, der var fangen tillige med de Oprørere, som under Oprøret havde begået Mord
- ⁸ Og Mængden gik op og begyndte at bede om, at han vilde gøre for dem, som han plejede.
- ⁹ Men Pilatus svarede dem og sagde: "Ville I, at jeg skal løslade eder Jødernes Konge?"
- ¹⁰ Thi han skønnede, at det var af Avind, at Ypperstepræsterne havde overgivet ham.
- ¹¹ Men Ypperstepræsterne ophidsede Mængden til at bede om, at han hellere skulde løslade dem Barabbas.

- 12 Men Pilatus svarede atter og sagde til dem: "Hvad ville I da, jeg skal gøre med ham, som I kalde Jødernes Konge?"
- 13 Men de råbte atter: "Korsfæst ham!"
- 14 Men Pilatus sagde til dem: "Hvad ondt har han da gjort?" Men de råbte højlydt: "Korsfæst ham!"
- 15 Og da Pilatus vilde gøre Mængden tilpas, løslod han dem Barabbas; og Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes.
- 16 Men Stridsmændene førte ham ind i Gården, det vil sige Borgen, og de sammenkalde hele Vagtafdelingen.
- 17 Og de iføre ham en Purpurkappe og flette en Tornekrone og sætte den på ham.
- 18 Og de begyndte at hilse ham: "Hil være dig, du Jødernes Konge!"
- 19 Og de sloge ham på Hovedet med et Rør og spyttede på ham og faldt på Knæ og tilbade ham.
- 20 Og da de havde spottet ham, toge de Purpurkappen af ham og iførte ham hans egne Klæder. Og de føre ham ud for at korsfæste ham.
- 21 Og de tvinge en, som gik forbi, Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, Aleksanders og Rufus's Fader, til af bære hans Kors.
- 22 Og de føre ham til det Sted Golgatha, det er udlagt: "Hovedskalsted"
- 23 Og de gave ham Vin at drikke med Myrra i; men han tog det ikke.
- 24 Og de korsfæste ham, og de dele hans Klæder ved at kaste Lod om dem, hvad enhver skulde tage.
- 25 Men det var den tredje Time, da de korsfæstede ham.
- 26 Og Overskriften med Beskyldningen imod ham var påskreven således: "Jødernes Konge".
- 27 Og de korsfæste to Røvere sammen med ham, en ved hans højre og en ved hans venstre Side.
- 28 Og Skriften blev opfyldt, som siger: "Og han blev regnet iblandt Overtrædere."
- 29 Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede på deres Hoveder og sagde: "Tvi dig! du som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage;
- 30 frels dig selv ved at stige ned af Korset!"
- 31 Ligeså spottede også Ypperstepræsterne indbyrdes tillige med de skriftkloge og sagde: "Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse.
- 32 Kristus, Israels Konge - lad ham nu stige ned af Korset, for at vi kunne se det og, tro!" Også de, som vare korsfæstede med ham, hånede ham.
- 33 Og da den sjette Time var kommen, blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time.
- 34 Og ved den niende Time råbte Jesus med høj Røst og sagde: "Eloi! Eloi! Lama Sabaktani?" det er udlagt: "Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?"
- 35 Og nogle af dem, som stode hos, sagde, da de hørte det: "Se; han kalder på Elias."
- 36 Men en løb hen og fyldte en Svamp med Eddike og stak den på et Rør og gav ham at drikke og sagde: "Holdt! lader os se, om Elias kommer for at tage ham ned."
- 37 Men Jesus råbte med høj Røst og udåndede.
- 38 Og Forhænget i Templet splittedes i to fra øverst til nederst.
- 39 Men da Høvedsmanden, som stod hos, lige over for ham, så, af han udåndede på denne Vis, sagde han: "Sandelig, dette Menneske var Guds Søn."

- ⁴⁰ Men der var også Kvinder, som så til i Frastand, iblandt hvilke også vare Maria Magdalene og Maria, Jakob den Lilles og Joses's Moder, og Salome,
- ⁴¹ hvilke også fulgte ham og tjente ham, da han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som vare gåede op til Jerusalem med ham.
- ⁴² Og da det allerede var blevet Aften, (thi det var Beredelsesdag, det er Forsabbat,)
- ⁴³ kom Josef fra Arimathæa, en anset Rådsherre, som også selv forventede Guds Rige; han tog Mod til sig og gik ind til Pilatus og bad om Jesu Legeme.
- ⁴⁴ Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede skulde være død,
- ⁴⁵ og han hidkaldte Høvedsmanden og spurgte ham, om han allerede nogen Tid havde været død; og da han fik det at vide af Høvedsmanden, skænkede han Josef Liget.
- ⁴⁶ Og denne købte et fint Linklæde, tog ham ned, svøbte ham i Linklædet og lagde ham i en Grav, som var udhugget i en Klippe, og han, væltede en Sten for Indgangen til Graven.
- ⁴⁷ Men Maria Magdalene og Maria, Joses's Moder, så, hvor ham blev lagt.

KAPITEL 16

- O**g da Sabbaten var forbi købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome vellugtende Salver for at komme og Salve ham.
- ² Og meget årle på den første Dag i Ugen komme de til Graven, da Solen var stået op.
- ³ Og de sagde til hverandre: "Hvem skal vælte os Stenen fra Indgangen til Graven?"
- ⁴ Og da de så op, bleve de var, at Stenen var væltet fra; (thi den var meget stor)
- ⁵ Og da de kom ind i Graven, så de en Yngling sidde ved den højre Side, iført et hvidt Klædebon, og de forfærdedes.
- ⁶ Men han siger til dem: "Forfærdes ikke! I lede efter Jesus at Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her, se, der er Stedet, hvor de lagde ham.
- ⁷ Men går bort, siger til hans Disciple og til Peter at han går forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham, som han har sagt eder."
- ⁸ Og de gik ud og flyede fra Graven; thi Skælven og Forfærdelse betog dem; og de sagde ikke noget til nogen; thi de frygtede.
- ⁹ Men da han var opstanden årle den første Dag i Ugen, åbenbares han først for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv onde Ånder.
- ¹⁰ Hun gik hen og forkyndte det for dem, der havde været med ham, og som sørgede og græd.
- ¹¹ Og da disse hørte, at han levede og var set af hende, troede de det ikke.
- ¹² Men derefter åbenbares han for to af dem på Vejen i en anden Skikkelse, medens de gik ud på Landet.
- ¹³ Og disse gik hen og forkyndte de andre det. Ikke heller dem troede de.
- ¹⁴ Siden åbenbares han for de elleve selv, medens de sad til Bords, og han bebrejdede dem deres Vantro og Hjerters Hårdhed, fordi de ikke havde troet dem, som havde set ham opstanden.
- ¹⁵ Og han sagde til dem: "Går ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen!
- ¹⁶ Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt.
- ¹⁷ Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive onde Ånder; de skulle tale med nye Tunger;

¹⁸ de skulle tage på Slinger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; på syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes."

¹⁹ Så blev Herren efter at han havde talt med dem, optagen til Himmelen og satte sig ved Guds højre Hånd.

²⁰ Men de gik ud og prædikede alle Vegne, idet Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.

For other languages please go to **www.wordproject.org**